

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 616/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim wydany w dniu 22 czerwca 2021 roku w sprawie o sygn. akt VII K 699/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzut pierwszy (1) apelacji obrońcy oskarżonego D. B. adw. A. S. (1) dotyczył obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść wydanego orzeczenia tj. a) art. 410 kpk : - poprzez wydanie skarżonego orzeczenia na	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

podstawie dowolnej,
a nie swobodnej
oceny materiału
dowodowego,

- poprzez brak
analizy całokształtu
materiału
dowodowego
ujawnionego w toku
sprawy, a w
szczególności
uznanie, iż zeznania
naocznego świadka
M. P. (1) nie
mają znaczenia w
sprawie, ani wpływu
na ocenę
zgromadzonych
dowodów, w czasie
gdy odnosząc je
do nagrania z
monitoringu wraz
ze sporządzonym z
niego protokołem
oględzin z dnia
02.07.2019 r. ,
wskazują, iż świadek
całą drogę do
toalety towarzyszył
oskarżonemu i
pokrzywdzonemu,
jak również
obserwował wejście
do i wyjście z toalety
pokrzywdzonego,
gdzie nie zauważył
żadnych
nieprawidłowości ze
strony oskarżonego,

- poprzez brak
uwzględnienia, iż
pokrzywdzony
przebywając w (...)
znajdował się w
stanie silnego
upojenia
alkoholowego, która
to okoliczność ma

istotny wpływ na reakcje jego organizmu, jak również na jego zachowanie, jak również na całe niniejsze postępowanie,

- poprzez brak analizy całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku sprawy, a w szczególności brak analizy zeznań pokrzywdzonego w zestawieniu z zeznaniami innych świadków,

- poprzez całkowite pominięcie opinii funkcjonariuszy Biura Spraw Wewnętrznych Policji, która wykonała w tej sprawie czynności na zlecenie prokuratury, zbierała materiały i wydała opinie jako jednostka wyspecjalizowana w takich postępowaniach,

- poprzez brak analizy całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku sprawy i tym samym pominięcie przy jego ocenie zeznań M. P. (1) i oskarżonego w zakresie jakim to wskazywał, że

podczas wyjścia do toalety nie widział nieprawidłowego zachowania oskarżonego, a uwagi wymaga fakt, że z zapisu monitoringu wynika wyraźnie, że świadek obserwował i był obecny w trakcie wykonywania przez oskarżonego pokrzywdzonego J. do toalety, które to w/w uchybienie miało wpływ na treść skarżonego orzeczenia, wskutek czego pominięcie w w depozycji świadka i oskarżonego doprowadziło do naruszenia art.7 kpk, gdyż Sąd I instancji dokonał oceny dowodów jedynie na podstawie części materiału dowodowego,

b) art. 5§2 kpk poprzez naruszenie zasady in dubio pro reo nakazującej rozstrzygać na korzyść oskarżonego wszystkie wątpliwości w zakresie ustaleń faktycznych, które powinny być dokonywane zgodnie z rzeczywistością przy uwzględnieniu wszystkich dowodów przemawiających zarówno na korzyść

jak i na niekorzyść oskarżonego ocenianych w ich całokształcie i wzajemnym powiązaniu,

c) art. 167 kpk poprzez nieprzeprowadzenie dowodów wskazanych w piśmie obrońcy z dnia 08.12.2020 roku wskazanych w pkt 3 ppkt I, które to dowody z punktu widzenia obrony mają istotne znaczenie dla sprawy,

d) art. 366 kpk poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy w sytuacji, gdy obrońca w piśmie z dnia 08.12.2020 r. wskazywał konkretne środki dowodowe wraz ze sprecyzowaną tezą dowodową, a dane okoliczności mogły zostać wyjaśnione wyłącznie w oparciu o wskazane dowody,

e) art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk poprzez brak obiektywizmu w toku przedmiotowego postępowania, gdyż jego przebieg był tendencyjny, gdzie wyraźnie było widać

	<p>uprzednie nastawienie do sprawy z apriorycznym wyobrażeniem o właściwym jej rozstrzygnięciu, a całe prowadzone przesłuchanie oskarżonego, jak również świadków było traktowane wyłącznie, jako weryfikacja założonej koncepcji, gdzie charakter pytań do oskarżonego i świadków ukierunkowany był na konkretnie założoną odpowiedź, co wynika bezpośrednio z treści protokołów z dnia 28.04.2021 r. i 08.06.21 r.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut pierwszy apelacji obrońcy oskarżonego D. B. jest częściowo zasadny. Czyn przypisany przez sąd I instancji oskarżonemu w punkcie 1 zaskarżonego wyroku składa się z dwóch odrębnych zdarzeń, które miały miejsce w dniu 15 stycznia 2019</p>			

roku podczas pobytu
pokrzywdzonego J.
J. jako osadzonego
w PdOZ w
P.. Do pierwszego
zdarzenia z udziałem
oskarżonego i
pokrzywdzonego
doszło przed godziną
16 (około godziny
15:59), natomiast
drugie zdarzenie
miało miejsce po
godzinie 18 (około
godziny 18:25). Sąd
rejonowy uznając
oskarżonego za
winnego
przypisanego mu
czynu w ustalonym
stanie faktycznym
dał wiarę zeznaniom
pokrzywdzonego J.
J., co do
przestępczego
zachowania
oskarżonego w
stosunku do jego
osoby, polegającego
na tym, że został
uderzony przez D.
B. i znieważony
wulgarnymi
słowami, gdy chciał
skorzystać z toalety
około godziny 15:59
i drugi raz gdy
skorzystał z toalety
około godziny 18:25
i zakomunikował
oskarżonemu, że
nie potrafi zakręcić
leczącej wody w
kranie.
Jednocześnie sąd I
instancji nie dał
wiary wyjaśnieniom
oskarżonego w tej
części, której
twierdził, że nie

uderzył
pokrzywdzonego ani
razu i nie znieważył
go wulgarnymi
słowami. Trafnie
sąd I instancji
dokonując oceny
zeznań
pokrzywdzonego
zaznaczył, że „należy
traktować je z
pewną ostrożnością
zważywszy na
nietrzeźwość
świadka w dacie
czynów
popelnionych w
istocie na jego
szkodę”. Zdaniem
sądu okręgowego
dokonana ocena
wiarygodności
zeznań
pokrzywdzonego w
konfrontacji z
pozostałym
materiałem
dowodowym
ujawnionym w toku
przewodu sądowego,
nie uzasadniała
dania im (w
zasadzie) w całości
waloru
wiarygodności.
Bezsporne jest w
sprawie, że
pokrzywdzony został
w dniu zdarzenia
osadzony w PdOZ K.
w P., gdyż znajdował
się w stanie upojenia
alkoholowego. Jego
zeznania
jednoznacznie
wskazują, że miał
luki w pamięci
odnośnie swojego
pobytu w PdOZ.
Pokrzywdzony nie

pamiętał, aby dwukrotnie był wprowadzany z celi do toalety przez oskarżonego w znacznym odstępie czasowym - pierwszy raz około godziny 16, a drugi raz po godzinie 18. Podnieść należy, że w dniu zdarzenia, po zakończeniu służby przez oskarżonego, pokrzywdzony miał bezpośredni kontakt z funkcjonariuszem Policji D. S. i właśnie jemu poskarżył się na zachowanie D. B. twierdząc, że był on nieuprzejmy i wulgarny wobec niego, nie chciał mu dać pić i wypuścić do toalety. Sąd I instancji dał wiarę zeznaniom świadka D. S., a z nich nie wynika, aby J. J. wspominał, że oskarżony wielokrotnie uderzył go ręką w głowę. Nie było żadnych przeszkód, aby pokrzywdzony po opuszczeniu PdOZ udał się do prokuratury i złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa na jego szkodę lub chociaż skargę u Komendanta Miejskiego Policji w P., a tego nie uczynił. Ponadto podpisał w dniu 16 stycznia

2019 roku bez wnoszenia żadnych uwag pouczenie o możliwości złożenia zażalenia do sądu na jego doprowadzenie do K. w P. w celu osadzenia do wytrzeźwienia w PdOZ. W pouczeniu jest wzmianka, że w zażaleniu osoba doprowadzona może domagać się zbadania zasadności i legalności doprowadzenia, jak również decyzji o przyjęciu albo zatrzymaniu oraz prawidłowości ich wykonania (vide k-16). Dopiero na skutek raportu złożonego w dniu 22 stycznia 2019 roku Komendantowi Miejskiemu Policji w P. przez Naczelnika Wydziału Prewencji M. D., dotyczącego stwierdzonych nieprawidłowości podczas pełnienia służby przez D. B. w PdOZ K. w P. w dniu 15 stycznia 2019 roku, komisarz A. S. (2) rozpytał pokrzywdzonego na okoliczności związane z jego pobytem jako osoby osadzonej w tym dniu w celi nr 2. W dniu rozpytania (22.01.2019 r.) pokrzywdzony był w stanie upojenia alkoholowego (1,70

mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu), stąd przekazane przez niego informacje A. S. (2) na temat zachowania oskarżonego uzasadniały przesłuchanie go w trybie procesowym, w charakterze świadka i ewentualnego zweryfikowania uzyskanych wiadomości podczas rozpytania. Do przesłuchania J. J. w charakterze świadka doszło w Prokuraturze Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim w dniu 23 stycznia 2019 roku. Pokrzywdzony wiedział, że jest prowadzone postępowanie związane z jego pobytem w PdOZ w P. w dniu 15 stycznia 2019 roku. Wówczas J. J. zeznał opisując zachowanie oskarżonego „ otworzył drzwi i od razu dostałem z ręki w twarz, z otwartej dłoni, w moją prawa stronę dostałem. Prosiłem, żeby mnie nie bił , powiedziałem, że nie zasługuję na to. On pod moim adresem mówił obelżywe słowa, wyzywał mnie

od ch... ,pedałów, różne bluźnierstwa były. Dlaczego to zrobił nie wiem, ja tylko chciałem do toalety. On kazał mi szybko lecieć do toalety, ja poleciałem. Jak już byłem na miejscu, on podszedł, a gdy wyszedłem z toalety, parę razy dostałem po twarzy z otwartej dłoni, kopniaka, popędził mnie, żeby biec do celi, tych uderzeń w twarz było sześć, siedem." Z zeznań pokrzywdzonego jednoznacznie wynika, że był wielokrotnie uderzony przez oskarżonego : pierwszy raz, gdy znajdował się w celi nr 2 PdOZ oraz następnie, gdy wyszedł z toalety. Pokrzywdzony pierwsze zdarzenie z udziałem oskarżonego (około godziny 15:59), gdy znajdował się jeszcze wewnątrz celi i drugie zdarzenie, gdy był kolejny raz w toalecie (około godziny 18:25) traktował, jako jeden następujący po sobie ciąg zdarzeń, praktycznie w tym samym czasie, co nie jest zgodne z ustalonym stanem faktycznym.

Obiektywnym dowodem w przedmiotowej sprawie są nagrania z monitoringu zarejestrowane kamerami znajdującymi się wewnątrz celi, w której przebywał J. J. i na zewnątrz tej celi, rejestrującymi obraz z celi i korytarza prowadzącego do toalety. Nagrania te sąd I instancji odtworzył na rozprawach w dniach 28 kwietnia 2021 roku i 8 czerwca 2021 roku (uzupełniając na wniosek obrońcy) i ocenił je jako wiarygodne, co jest bezsporne, gdyż dowodu z załączonych do akt nagrań nie kwestionowała żadna ze stron procesu. Na zarejestrowanych nagraniach nie widać, aby pokrzywdzony znajdując się poza celą nr 2, gdy udawał się do toalety był wielokrotnie uderzony w twarz przez oskarżonego lub był kopnięty przez niego, stąd zeznania pokrzywdzonego nie w pełni zasługują na wiarę. Nie oznacza to jednak,

że wiarygodne są wyjaśnienia oskarżonego, w których nie przyznał się do dokonania zarzuconego mu czynu, a na rozprawie w dniu 28 kwietnia 2021 roku wyjaśnił, że pierwszy raz gdy otworzył celę, w której przebywał pokrzywdzony, to osadzony zachwiał się i odskoczył do tyłu i wówczas próbował go złapać, aby się nie przewrócił, stąd zarejestrowany na nagraniu ruch jego prawej ręki. Dokonując oceny wyjaśnień oskarżonego sąd I instancji prawidłowo ustalił, że nie są one wiarygodne w tej części, której D. B. twierdził, że J. J. był agresywny, stawiał opór przy osadzeniu go w celi, kopał w drzwi od celi i próbował się z niej wydostać. Dokładna analiza nagrania z monitoringu zarejestrowanego kamerą znajdującą się wewnątrz celi nr 2 wskazuje, że osadzony J. J. był spokojny i dopiero około godziny 15:54 skorzystał z przycisku przyzywowego,

sygnalizując, że chce rozmawiać z pełniącym służbę funkcjonariuszem Policji. Jest rzeczą oczywistą, że będący w stanie znacznej nietrzeźwości pokrzywdzony chciał skorzystać z toalety. Czynność wezwania pełniącego dyżur funkcjonariusza Policji za pomocą przycisku przyzywowego powtórzył przynajmniej sześć razy. Tego rodzaju zachowanie pokrzywdzonego zdenerwowało oskarżonego. Za takim stanowiskiem sądu okręgowego przemawia fakt, iż D. B. był bardzo doświadczonym funkcjonariuszem Policji - wielokrotnie nagradzonym za wzorową służbę, a w tej konkretnej sytuacji po wielokrotnym wezwaniu go przyciskiem przyzywowym przez J. J., natychmiast otworzył drzwi od celi nr 2, bez uprzedniego sprawdzenia przez wizer zachowania się osoby osadzonej (obowiązek taki wynika z §10 ust. 3 zarządzenia nr 130 Komendanta Głównego Policji z

dnia 07.08. 2012 roku w sprawie metod i form wykonywania zadań w pomieszczeniu dla osób zatrzymanych lub doprowadzonych w celu wytrzeźwienia, zmienionym kolejnymi zarządzeniami nr 13 z 10 kwietnia 2014 roku i nr 29 z 20 lutego 2018 roku). Trudno przyjąć, że tak doświadczony funkcjonariusz Policji, jak oskarżony zapomniał o tym obowiązku. Jego zachowanie wskazuje, że pokrzywdzony zdenerwował go podczas pełnionej służby w PdOZ, wielokrotnie wzywając za pomocą przycisku przyzywowego do swojej celi. Następnie po otwarciu drzwi od celi nr 2 ocena zarejestrowanego kamerami znajdującymi się wewnątrz celi i na zewnątrz celi nagrania z monitoringu nie budzi wątpliwości, że oskarżony uderzył pokrzywdzonego. Nie jest wiarygodna wersja podana przez oskarżonego, że pokrzywdzony

stracił równowagę i całym ciężarem ciała poleciał do tyłu, a oskarżony próbował go złapać, aby nie upadł, gdyż wówczas przemieściłby się do środka celi i inaczej poruszałby się, niż na zarejestrowanym nagraniu.

Tymczasem na nagraniu zarejestrowanym kamerą rejestrującą obraz na zewnątrz celi widać wyraźnie gwałtowny ruch prawą ręką na wysokości tułowia pokrzywdzonego i w tym czasie nagranie z kamery znajdującej się wewnątrz celi nr 2 wskazuje, że J. J. odskakuje do tyłu, tak jak po zadany ciosie. Sąd okręgowy nie przyjął za wiarygodną wersji podanej przez pokrzywdzonego w zeznaniach złożonych w dniu 23 stycznia 2019 roku (vide k-33v), w których twierdził, że oskarżony gdy otworzył drzwi od celi nr 2, uderzył ręką w prawą część jego twarzy. Gdyby tak było, to oskarżony stojąc naprzeciwko J. J. i wyprowadzając cios swoją prawą ręką musiałby unieść ją na wysokość twarzy pokrzywdzonego i

uderzyć go ruchem okrężnym w prawą część jego twarzy (łatwiej byłoby w lewą część twarzy). Tego rodzaju działanie musiałyby być widoczne na załączonym do akt nagrania. Ponadto z załączonego do akt nagrania wynika, że oskarżony uniósł energicznie swoją prawą rękę na wysokość tułowia stojącego w celi pokrzywdzonego i nie wykonywał nią żadnych dodatkowych ruchów, a zatem był zadany jeden cios w okolice tułowia pokrzywdzonego. Sąd okręgowy także przyjął, że oskarżony uderzając oskarżonego użył słów wulgarnych, co zapamiętał pokrzywdzony. Za takim stanowiskiem sądu okręgowego przemawia fakt, że oskarżony otwierając drzwi od celi, w której przebywał pokrzywdzony był zdenerwowany i skoro nagle zdecydował się uderzyć J. J., to także zgodnie z wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego użył słów wulgarnych, tylko istnieje wątpliwość,

czy bezpośrednio do pokrzywdzonego nazywając go „ch.” jak to ustalił sąd I instancji. W tym miejscu podnieść należy, że pokrzywdzony w pierwszych zeznaniach wskazał, że nie tylko tak go oskarżony nazwał, ale wyzywał go „od pedałów, różne bluźnierstwa były.” Skoro w tym względzie sąd I instancji przyjął, że zeznania pokrzywdzonego są wiarygodne, to powinien w ustalonym stanie faktycznym przyjąć, że D. B. znieważył go także innymi słowami wulgarnymi. J. J., który w dniu zdarzenia był w stanie nietrzeźwości zapamiętał istotne fakty, a mianowicie, że został uderzony przez umundurowanego funkcjonariusza Policji, który używał słów wulgarnych. Brak jest natomiast pewności, czy były to słowa podane przez pokrzywdzonego, skierowane bezpośrednio do jego osoby, czy były to, jak sam określił różne bluźnierstwa. Na podkreślenie zasługuje fakt, że

świadkowi D. S. pokrzywdzony jedynie przekazał, że oskarżony był nieuprzejmy i wulgarny wobec niego. Nie ma nagrania dźwięku z przebiegu tego zdarzenia. Sąd okręgowy przyjął, że oskarżony użył słów wulgarnych podczas przypisanego mu zdarzenia, które miało miejsce przed godziną 16 (około godziny 15:59), gdy uderzył pokrzywdzonego, co jest logiczne, gdyż był zdenerwowany. Nie były to jednak słowa znieważające pokrzywdzonego, wskazane w przypisanym mu czynie przez sąd I instancji.

Częściowo zasadny jest zarzut z punktu 1 (podpunkt a) obrońcy oskarżonego, iż sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść wydanego orzeczenia poprzez wydanie zaskarżonego orzeczenia na podstawie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, jeżeli chodzi o danie wiary (praktycznie w

zasadniczej części)
zeznaniom
pokrzywdzonego, w
szczególności
poprzez przypisanie
oskarżonemu
uderzenia
osadzonego J. J.
ręką w głowę
podczas jego pobytu
w toalecie około
godziny 18:25.
Podnieść należy, że
o ile podczas
zdarzenia około
godziny 15:59 oprócz
oskarżonego i
pokrzywdzonego nie
było świadków tej
sytuacji, to podczas
drugiego ze zdarzeń,
które miało miejsce
około godziny 18:25,
oprócz oskarżonego
i pokrzywdzonego,
był jeszcze świadek
- funkcjonariusz
Policji M. P. (1).
Rację ma obrońca
oskarżonego, że
zeznania tego
świadka wbrew
dokonanej ich
ocenie przez sąd I
instancji polegającej
na uznaniu, że nie
mają znaczenia w
sprawie, są istotne
dla prawidłowego
ustalenia stanu
faktycznego w tej
sprawie. M. P.
(1) towarzyszył jako
asysta oskarżonemu,
gdy szedł około
godziny 18: 24
do toalety z
pokrzywdzonym. Z
nagrania z
monitoringu

zarejestrowanego kamerą obrazu obejmującego wejście do toalety, w której przebywał J. J. nie wynika, że został on uderzony przez oskarżonego. Świadek M. P. (2) w swoich zeznaniach stwierdził, że nie widział, aby D. B. uderzył pokrzywdzonego i nie słyszał żadnych podejrzanych odgłosów świadczących o nietypowym zachowaniu pokrzywdzonego lub oskarżonego. Świadek ten nie stał przy wejściu do toalety, gdy na wezwanie pokrzywdzonego podszedł tam oskarżony. Do tego w dniu zdarzenia miał problemy ze wzrokiem i rzeczywiście mógł nie widzieć samego momentu, gdy D. B. podszedł do J. J. znajdującego się wewnątrz toalety. Jednak świadek ten nie miał żadnych problemów zdrowotnych ze słuchem i stał na tyle blisko od wejścia do toalety, że gdyby oskarżony uderzył pokrzywdzonego (i wewnątrz toalety miał go jeszcze kopnąć, na co on

musiałby zareagować) lub używał w stosunku do J. J. słów wulgarnych, to musiałby to słyszeć. Ponadto oskarżony nie ryzykowałby niewłaściwego zachowania w stosunku do osadzonego, w obecności drugiego funkcjonariusza Policji. Sąd I instancji ustalając stan faktyczny dotyczący przebiegu tego zdarzenia dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego, iż został uderzony ręką w głowę przez oskarżonego, gdy on wszedł do toalety. Dodatkowym argumentem za takim ustaleniem było zachowanie pokrzywdzonego, który gdy wyszedł z toalet, podniósł ręce do góry, jakby chciał ochronić głowę, co widać na nagraniu z monitoringu. Uwadze sądu I instancji umknął jednak fakt, że w pierwszych zeznaniach złożonych w dniu 23 stycznia 2019 roku J. J. zeznał, że gdy wyszedł z toalety został uderzony kilka razy (6-7) przez oskarżonego z otwartej dłoni w twarz i kopnięty. Na

rozprawie w dniu 28 kwietnia 2021 roku pokrzywdzony doprecyzował, że kopnięty przez oskarżonego został wewnątrz toalety i potwierdził, że najlepiej przebieg zdarzenia pamiętał składając pierwsze zeznania ujawnione mu przez sąd (vide - k 334v w zw. z k -33v). Analiza z zarejestrowanych nagrań z monitoringu nie potwierdza wersji podanej przez pokrzywdzonego, aby był kilka razy uderzony otwartą dłonią w twarz przez oskarżonego, gdy razem z nim znajdował się na korytarzu PdOZ prowadzącym z toalety do celi, w której był osadzony (nr 2). Faktem jest, co podnosi obrońca oskarżonego, że sąd I instancji ustalając stan faktyczny w tej sprawie nie ustosunkował się do opinii funkcjonariuszy Biura Spraw Wewnętrznych Policji, którzy wykonali w tej sprawie czynności na zlecenie prokuratury, jednak nie można czynić z tego powodu skutecznego zarzutu

naruszenia
przepisów
postępowania
mającego wpływ na
treść zaskarżonego
wyroku, ponieważ
zgodnie z art.
8 §1 kpk sąd
karny rozstrzyga
samodzielnie
zagadnienia
faktyczne i prawne
oraz nie jest
związany
rozstrzygnięciem
innego sądu lub
organu.

Odnosząc się do
zarzutu zawartego
w punkcie 1
apelacji obrońcy
oskarżonego D. B.
(podpunkt b), to
podnieść należy,
że sąd rejonowy
dokonał oceny
zebranego w sprawie
materiału
dowodowego, dając
wiarę w zasadniczej
części zeznaniom
pokrzywdzonego, a
zatem nie miał
wątpliwości, co
poczynionych w
oparciu o te
zeznania ustaleń
faktycznych. Zarzut
obrazy przepisu art.
5 § 2 KPK może
być podniesiony,
gdy na podstawie
całości kształtu
okoliczności
ujawnionych na
rozprawie głównej
sąd powinien
powziąć wątpliwość
co do treści

ustaleń faktycznych lub wykładni prawa, a tego nie uczynił. Omawiany przepis dotyczy także wątpliwości, które mogłyby powstać po stronie sądu, co do interpretacji zgromadzonego materiału dowodowego i wskazuje, jak należy w takiej sytuacji postąpić (post. SN z 15.5.2008 r., III KK 79/08, KZS 2008, Nr 7–8, poz. 30, oraz z 20.11.2008 r., II KK 132/08, Legalis).

Zarzut zawarty punkcie 1 (podpunkt c i d) apelacji obrońcy oskarżonego D. B. nie jest zasadny, gdyż pomimo, iż sąd I instancji nie rozpoznał wniosku dowodowego obrońcy zawartego w pisemnej odpowiedzi na akt oskarżenia z dnia 8 grudnia 2020 roku, to sąd II instancji rozpoznał ten wniosek i oddalił go uznając, że informacje dotyczące podejmowanych czynności w stosunku do pokrzywdzonego, opisanych w punkcie 3 ppkt I a, b, c nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia

przedmiotowej
sprawy. Nie doszło
zatem także do
obrazy art. 366 §1
kpk.

Nie jest zasadny
zarzut zawarty w
punkcie 1 (podpunkt
e) apelacji obrońcy
oskarżonego D. B.
dotyczący obrazy
przepisów
postępowania
mającej wpływ na
treść wydanego
wyroku tj. art. 4
kpk w zw. z art.
7 kpk, poprzez brak
obiektywizmu w
toku
przedmiotowego
postępowania, gdyż
jego przebieg był
tendencyjny, gdzie
wyraźnie było widać
uprzednie
nastawienie do
sprawcy z
apriorycznym
wyobrażeniem o
właściwym jej
rozstrzygnięciu, a
całe prowadzone
przesłuchanie
oskarżonego, jak
również świadków
było traktowane
wyłącznie, jako
weryfikacja
założonej koncepcji,
gdzie charakter
pytań do
oskarżonego i
świadków
ukierunkowany był
na konkretnie
założoną
odpowiedź, co
wynika

bezpośrednio z treści
protokołów z dnia
28.04.2021 r. i
08.06.21 r.

Aby skutecznie
podnosić zarzut
naruszenia
wynikającej z art.
7 kpk zasady
swobodnej oceny
dowodów należy
wykazać, że
ustalenia sądu
meriti oraz ocena
zgromadzonego w
niniejszej sprawie
istotnego materiału
dowodowego z
punktu widzenia
postawionego
oskarżonemu
zarzutu nie została
poprzedzona
ujawnieniem w toku
rozprawy głównej
całości kształtu
okoliczności sprawy
(art. 410 kpk)
i to w sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia prawdy
(art. 2 §2
kpk), a nadto
nie była wynikiem
rozważenia
wszystkich
okoliczności
przemawiających
zarówno na korzyść,
jak i na niekorzyść
oskarżonego (art.
4 kpk) oraz
uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego
uargumentowane w
uzasadnieniu

wyroku (art. 424§1pkt1 kpk) - zobacz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 1990 r., OSNKW 1991 r., nr 7-9, poz. 41 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 1998 r., Prok i Pr. 1999 r., nr 2 poz.6).

Sąd okręgowy nie podziela zarzutu obrońcy oskarżonego, że przebieg postępowania był tendencyjny, co potwierdzają protokoły z przebiegu rozpraw przeprowadzonych przez sąd I instancji w dniach 28 kwietnia 2021 roku i 8 czerwca 2021 roku. Sąd I instancji zgromadził w tej sprawie w sposób rzetelny kompletny materiał dowodowy i dokonał jego oceny. Na rozprawach prowadzonych w ww. terminach obrońca oskarżonego zadawał pytania przesłuchiwanym świadkom i oskarżonemu, gdy składał wyjaśnienia. Ich odpowiedzi zostały zaprotokołowane. Podobnie prokurator korzystał

<p>z prawa zadawania pytań przesłuchiwanym świadkom. Twierdzenie obrońcy oskarżonego, że proces był prowadzony tendencyjnie jest jego subiektywnym odczuciem.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zarzut pierwszy apelacji obrońcy oskarżonego D. B. okazał się zasadny w części dotyczącej obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść wyroku tj. art. 7 kpk poprzez danie wiary w całości zeznaniom pokrzywdzonego J. J., odnośnie zachowania oskarżonego polegającego na uderzeniu pokrzywdzonego przynajmniej raz ręką w głowę, podczas zatrzymania w PdOZ w P. około godziny 18:26 i znieważaniem go słowami wulgarnymi, gdy wszedł do toalety pomóc pokrzywdzonemu zakręcić kran z lejącą się wodą. Ujawnione w toku przewodu sądowego pozostałe</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

dowody (przede wszystkim nagrania z monitoringu) nasuwają uzasadnione wątpliwości co do wiarygodności zeznań pokrzywdzonego w tej części.

--	--

Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Skoro sąd okręgowy uznał za częściowo zasadny zarzut pierwszy apelacji obrońcy oskarżonego, to zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że wyeliminował z opisu czynu przypisanego oskarżonemu uderzenie pokrzywdzonego ręką w głowę podczas jego pobytu w toalecie około godziny 18:26 oraz przyjął, że podczas pierwszego kontaktu z pokrzywdzonym, przed godziną 16 oskarżony uderzył go raz prawą ręką w okolice tułowia, a nie w twarz, używając przy tym słów wulgarnych.

<p>3.2.</p>	<p>Zarzut drugi (2) apelacji obrońcy oskarżonego D. B. adw. A. S. (1) dotyczył sprzeczności istotnych ustaleń sądu I instancji z treścią zgromadzonego materiału dowodowego, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia polegającej na przyjęciu, że „Intencje pokrzywdzonego są na tyle szczerze i przekonywujące, że składają się ku ocenie o prawdziwości zeznań w zakresie w jakim zawierają ogólny przekaz o nienależnym traktowaniu osadzonego przez funkcjonariusza Policji pełniącego wówczas służbę w PdOZ ", podczas gdy pokrzywdzony w trakcie całego postępowania wielokrotnie kłamał, co do przebiegu zdarzeń - bardzo dokładnie opisując rzeczy, uderzenia, wyzwiska i pobicia, które nie znajdują potwierdzenia w zabezpieczonym materiale dowodowym, chociażby w postaci</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
-------------	--	---	--

	<p>nagrań z monitoringu i co więcej, nie pamięta on nawet takich podstawowych rzeczy, jak około dwugodzinny pobyt w szpitalu przed osadzeniem, twierdząc, że takiego faktu nie było, natomiast wielokrotnie potwierdza, że był badany alkometrem przed zatrzymaniem, gdy świadkowie i dokumenty stanowczo temu przeczą.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut drugi apelacji obrońcy oskarżonego D. B. jest częściowo zasadny. Rację ma skarżąc, że sąd I instancji dał wiarę (w zasadzie) w całości zeznaniom pokrzywdzonego, podczas gdy pozostały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że należało w znacznej części odmówić wiary tym zeznaniom. Aktualne są</p>			

<p>rozważania sądu okręgowego zawarte w części 3.1 uzasadnienia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zarzut drugi apelacji obrońcy oskarżonego D. B. jest częściowo zasadny</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Skoro sąd okręgowy uznał za częściowo zasadny zarzut drugi apelacji obrońcy oskarżonego, to zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że wyeliminował z opisu czynu przypisanego oskarżonemu uderzenie pokrzywdzonego ręką w głowę podczas jego pobytu w toalecie około godziny 18:26 oraz przyjął, że podczas pierwszego kontaktu z pokrzywdzonym, przed godziną 16 (15:59) oskarżony uderzył go raz prawą ręką w okolice tułowia, (a nie w twarz) używając przy tym słów wulgarnych.</p>		

<p>3.3.</p>	<p>Zarzut trzeci (3) apelacji obrońcy oskarżonego D. B. adw. A. S. (1) dotyczył sprzeczności istotnych ustaleń sądu I instancji z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegającej na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu podczas, gdy zgromadzony materiał dowodowy oraz wszystkie okoliczności sprawy wskazują, iż oskarżony nie popełnił zarzucanego mu czynu, a przede wszystkim analiza monitoringu w pliku (...) godz. 15:55 w żaden logiczny sposób nie pozwala na przyjęcie, żeby oskarżony uderzył w twarz pokrzywdzonego, gdyż:</p> <ul style="list-style-type: none"> - oskarżony jest niższy od pokrzywdzonego, - rzekome odsunięcie ręki było na wysokości pasa, <p>wykonany przez oskarżonego ruch</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
-------------	---	---	--

	<p>ręką mógł wskazywać na co najmniej 6-7 równie prawdopodobnych zdarzeń, jak chociażby:</p> <ul style="list-style-type: none"> - wskazywać na odepchnięcie kogoś, - wskazywać na zabicie uderzenia, innymi słowy jakąś obronę , wykonanie bloku, - wskazywać na próbę złapania osoby, która się np. zachwiała i poleciała do tyłu, - wskazywać na próbę wystopowania, zatrzymania kogoś, np. bezprawnie chce opuścić celę, - a być może wskazywać nawet uderzenia kogoś, do czego jednak nie doszło, gdyż ktoś wykonał unik np. odskakując w tył, wobec czego niemożliwym jest by oskarżony został uderzony w twarz. 		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut trzeci obrońcy oskarżonego D. B.</p>			

dotyczący
sprzeczności
istotnych ustaleń
sądu I instancji z
treścią
zgromadzonego w
sprawie materiału
dowodowego, która
miała wpływ na
treść zaskarżonego
orzeczenia,
polegającej na
przyjęciu, że
oskarżony dopuścił
się zarzucanego
mu czynu podczas,
gdy zgromadzony
materiał dowodowy
oraz wszystkie
okoliczności sprawy
wskazują, iż
oskarżony nie
popenił
zarzucanego mu
czynu, a przede
wszystkim analiza
monitoringu w pliku
K(...) godz. 15:55
w żaden logiczny
sposób nie pozwala
na przyjęcie, żeby
oskarżony uderzył w
twarz
pokrzywdzonego -
jest częściowo
zasadny. Aktualne
są rozważania sądu
okręgowego
dotyczące oceny
ustaleń faktycznych
dokonanych przez
sąd I instancji
odnośnie przebiegu
pierwszego
chronologicznie
kontaktu
oskarżonego z
pokrzywdzonym do
godziny 16. Na
podkreślenie

zasługuje fakt, że J. J. podczas pobytu w celi nr 2 PdOZ w P. zachowywał się spokojnie i nie był agresywny. Potwierdza te ustalenia sądu I instancji nagranie zarejestrowane kamerą znajdującą się wewnątrz celi, w której przebywał pokrzywdzony oraz zeznania świadków wymienionych pisemnym uzasadnieniu do wydanego wyroku sądu I instancji ((Ł. K., a także M. P. (1) i D. S.). Ponadto J. J., jak wynika z jego zeznań nie pierwszy raz przebywał w PdOZ będąc osadzonym do wytrzeźwienia i wiedział, jak należy się tam zachowywać. Jego zamiarem, wynikającym w sposób logiczny ze stanu w jakim się znajdował, było pilne skorzystanie z toalety, a nie atak na funkcjonariusza Policji, przed którym czuł respekt. Gdyby po otwarciu drzwi celi zaatakował oskarżonego (jak rozważa obrońca w złożonej apelacji), to logiczne jest, że D. B. albo odsunąłby się do tyłu, albo ruch jego ciała w celu wykonania bloku

przed ewentualnym uderzeniem wyglądałby zupełnie inaczej, niż na zarejestrowanym nagraniu. Trafnie przyjął sąd I instancji, że oskarżony uderzył pokrzywdzonego, tylko zdaniem sądu okręgowego uderzenie to było w tułów, a nie w twarz (i to jeszcze w jej prawą stronę jak zeznał pokrzywdzony). Podobnie na zarejestrowanych kamerami znajdującymi się wewnątrz celi nr 2 i na zewnątrz nagraniach z przebiegu tego zdarzenia, logicznie wynika taki właśnie stan faktyczny. Brak jest natomiast zarejestrowanego dźwięku na nagraniach, stąd sąd okręgowy przyjął, że zdenerwowany oskarżony użył słów wulgarnych, gdy otworzył celę, w której znajdował się J. J., ale nie znieważał go słowami wulgarnymi, takimi jak „ch..” czy nazywając go pedałem. J. J. w rozmowie z D. S. powiedział, opisując zachowanie oskarżonego, że

był nieuprzejmy i wulgarny w stosunku do niego. Podczas przesłuchania w dniu 23 stycznia 2019 roku zeznał, że oskarżony wyzywał go od „ch.., pedałów, różne bluźnierstwa padały”. Gdyby doszło to tak drastycznego zachowania oskarżonego w stosunku do pokrzywdzonego, jak podał w złożonych zeznaniach, to powinien już w dniu 16 stycznia 2019 roku, gdy opuścił PdOZ złożyć skargę na takie postępowanie. Tymczasem J. J. podpisał w dniu 16 stycznia 2019 roku bez żadnych uwag pouczenie o możliwości złożenia zażalenia do sądu na doprowadzenie go do izby wytrzeźwień, jak również decyzji o przyjęciu lub zatrzymaniu oraz prawidłowości ich wykonania i nie wnosił zażalenia (vide k-16).

Wniosek

Zarzut trzeci zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego D.

zasadny

częściowo zasadny

B. jest częściowo zasadny.	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Skoro sąd okręgowy uznał za częściowo zasadny zarzut trzeci apelacji obrońcy oskarżonego, to zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że wyeliminował z opisu czynu przypisanego oskarżonemu uderzenie pokrzywdzonego ręką w głowę podczas jego pobytu w toalecie około godziny 18:26 oraz przyjął, że podczas pierwszego kontaktu z pokrzywdzonym, przed godziną 16 oskarżony uderzył go raz prawą ręką w okolice tułowia, a nie w twarz, używając przy tym słów wulgarnych.		
3.4.	Zarzut czwarty (4) apelacji obrońcy oskarżonego D. B. adw. A. S. (1) dotyczył błędu w ustaleniach faktycznych: a) przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

treść wyroku poprzez wyrażenie błędnego poglądu, iż dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności są wystarczające do uznania za udowodniony fakt popełnienia przez oskarżonego czynu zabronionego, co w konsekwencji spowodowało jego skazanie, podczas gdy całość materiału dowodowego, a w szczególności nagrania z monitoringu, jak również zeznania świadków, którzy mieli bezpośredni kontakt z pokrzywdzonym w czasookresie, gdy doszło do rzekomego naruszenia jego nietykalności cielesnej, tj. D. S. i M. P. (1) ewidentnie wskazują, iż czynu nie popełniono,

b) polegający na przyjęciu, że materiał dowodowy w postaci nagrań z monitoringu pozwala na przyjęcie, że po stronie oskarżonego doszło do czynu opisanego w zarzucie podczas, gdy szczegółowa analiza oparta o zasady

doświadczenia
życiowego
uwzględniając
również wysokie
stężenie alkoholu we
krwi
pokrzywdzonego nie
pozwala na
przyjęcie, by doszło
po stronie
oskarżonego do
popelnienia
zarzucanego mu
czynu,

c) polegający na
przyjęciu, że podczas
wyjścia do toalety
miałby uderzyć w
okolicę głowy
pokrzywdzonego i
fakt, że
pokrzywdzony
podczas
wychodzenia z
toalety podnosił do
góry rękę by
rzekomo chronić
głowę miał stanowić
o tym, że został
uderzony, podczas
gdy świadek P. nie
wskazywał w swoich
zeznaniach o tym
fakcie,

d) polegający na
przyjęciu, że
oskarżony B. miał
uderzać dwukrotnie
pokrzywdzonego
podczas, gdy po
pierwsze sam sąd
I instancji zwraca
uwagę, że
pokrzywdzony
wskazuje na
rzekome uderzenia
dopiero w rozmowie
z funkcjonariuszem

	<p>S., a podczas rozmowy z funkcjonariuszem S. nic na ten temat nie mówi, co budzi uzasadnione wątpliwości, gdyż skoro pokrzywdzony miał się żalić na oskarżonego to dlaczego ten nie wskazywał nic na temat rzekomych uderzeń, a uwagę dopiero na to zwrócił po wszczęciu postępowania, gdzie nagle szczegółowo pamiętał wszystkie sytuacje.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut czwarty apelacji obrońcy oskarżonego D. B. dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mających wpływ na treść wyroku jest częściowo zasadny. Podnieść należy, że funkcjonariusze Policji D. S. i M. P. (1) nie byli świadkami zachowania oskarżonego w stosunku do J. J., jakie miało miejsce przed godziną 16 (około 15:59) w</p>			

<p>dniu zdarzenia. D. S. jedynie przekazał co usłyszał od pokrzywdzonego, gdy przejął służbę po D. B., na temat zachowania oskarżonego w stosunku osadzonego, a M. P. (1) był obecny jedynie podczas kontaktu oskarżonego z pokrzywdzonym po godzinie 16 (około 18:26). Co do oceny zebranego materiału dowodowego w sprawie, a w szczególności zeznań pokrzywdzonego, aktualne są rozważania sądu okręgowego zawarte w części 3.1 uzasadnienia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zarzut czwarty apelacji obrońcy oskarżonego D. B. jest częściowo zasadny.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Skoro sąd okręgowy uznał za częściowo zasadny zarzut czwarty apelacji obrońcy</p>		

oskarżonego, to
zmienił zaskarżony
wyrok w ten sposób,
że wyeliminował
z opisu czynu
przypisanego
oskarżonemu
uderzenie
pokrzywdzonego
ręką w głowę
podczas jego pobytu
w toalecie około
godziny 18:26 oraz
przyjął, że podczas
pierwszego kontaktu
z pokrzywdzonym,
przed godziną 16
oskarżony uderzył
go raz prawą ręką
w okolice tułowia,
a nie w twarz,
używając przy tym
słów wulgarnych.

3.5.

Zarzut piąty (5)
apelacji obrońcy
oskarżonego D. B.
adw. A. S. (1)
dotyczył rażącej
niewspółmierności
kary w postaci
wymierzenia
oskarżonemu kary
pozbawienia
wolności oraz
wysokiej grzywny
w stosunku do
stopnia społecznej
szkodliwości oraz
winy wynikającej
z orzeczenia zbyt
wysokiej kary, które
to nie
odzwierciedlają
należycie stopnia
społecznego
niebezpieczeństwa
czynu oraz nie
uwzględniają w

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

	<p>wystarczającej mierze obu celów kary i środków karnych określonych w art. 53 §1 kk w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej, które uzasadniają w przedmiotowej sprawie w przypadku uznania sprawstwa oskarżonego warunkowe umorzenie postępowania na okres próby jednego roku, gdzie orzeczona kara i środek karny wydają się nieadekwatne do stopnia zawinienia oskarżonego, społecznej szkodliwości czynu, a przede wszystkim następstw jakie wystąpiły po ujawnieniu zarzucanego oskarżonemu czynu.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Sąd okręgowy zmienił zaskarżony wyrok uznając D. B. za winnego tego, że że w dniu 15 stycznia 2019 roku w Pomieszczeniu dla Osób Zatrzymanych Komendy Miejskiej Policji w P.,</p>			

woj. (...), będąc funkcjonariuszem Komendy Miejskiej Policji w P. i pełniąc służbę w (...) K. w P. przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że około godziny 15:49, stojąc w drzwiach celi nr 2 bez powodu uderzył prawą ręką w okolice tułowia osadzonego J. J., używając przy tym słów wulgarnych, w wyniku czego naruszył nietykalność cielesną pozbawionego wolności pokrzywdzonego, czym działał na szkodę interesu prywatnego J. J.,

to jest przestępstwa wypełniającego dyspozycję art. 231§1 kk i art. 217§1 kk w zw. z art. 11§ 2 kk.

Sąd okręgowy dostrzega pomyłkę w opisie przypisanego czynu oskarżonemu, gdyż zdarzenie miało miejsce około godziny 15:59, ale nie ma to znaczenia dla zapadłego rozstrzygnięcia. Przy tak przypisanym czynie oskarżonemu zostały spełnione przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania

karnego w stosunku do D. B.. Zgodnie z treścią art. 66 §1 i 2 kk, sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne w stosunku do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą nie przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Co do stopnia winy-oskarżony nie działał w sposób uprzednio zaplanowany czy przemyślany. Oskarżony był zdenerwowany wielokrotnym użyciem przez pokrzywdzonego tzw. przycisku przyzywowego. Użycie siły fizycznej

było reakcją na sytuację, gdy stwierdził po otwarciu celi, w której znajdował się pokrzywdzony, że nic niebezpiecznego się nie dzieje i nagle uderzył J. J. ręką w okolice tułowia. Zamiar popełnienia czynu powstał nagle i pod wpływem zdenerwowania.

Ustalenie to jest ważne, albowiem zamiar nagły jest przeżyciem, z którym nauka prawa karnego, jak i praktyka orzecznicza łączą mniejszy stopień winy. Co do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu - spełnia kryteria o jakich mowa w art.66§1 kk w zw. z art.115 §2 kk. Bezsporne jest w sprawie, że J. J. w wyniku uderzenia go przez oskarżonego nie doznał żadnych obrażeń ciała. Jest rzeczą oczywistą, że oskarżony (który odpowiadał także za bezpieczeństwo osadzonego) uderzając go ręką i używając w jego obecności słów wulgarnych dopuścił się przestępstwa z art. 231§1 kk, a także przestępstwa z

art. 217§1kk, gdyż naruszył nietykalność cielesną J. J.. Czyn przypisany oskarżonemu jest zagrożony karą do 3 lat pozbawienia wolności, a oskarżony nie był dotychczas karany sędownie. Bezsporne jest, iż praca funkcjonariuszy Policji jest związana z dużym stresem i działanie oskarżonego było przypadkiem incydentalnym w przebiegu jego wieloletniej służby w Policji. Ponadto został on z tej służby już zwolniony. Także stanowisko pokrzywdzonego było od początku jednoznaczne, że nie domaga się surowego ukarania oskarżonego. Sąd okręgowy uznał, że zachodzą przesłanki z art. 66 §1 i 2 kk do warunkowego umorzenia postępowania karnego w stosunku do D. B., gdyż można zasadnie założyć, że pomimo takiego rozstrzygnięcia będzie w przyszłości przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie

popelni kolejnego przestępstwa.			
Wniosek			
Zarzut piąty apelacji obrońcy oskarżonego D. B., przy zmianie opisu przypisanego mu czynu jest zasadny, co do postulowanego rozstrzygnięcia dotyczącego warunkowego umorzenia postępowania karnego w stosunku do oskarżonego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Skoro zarzut piąty zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego D. B., przy zmianie opisu przypisanego mu czynu okazał się zasadny, to sąd okręgowy zmienił zaskarżony wyrok i warunkowo umorzył postępowanie karne w stosunku do oskarżonego na okres próby 2 lat.			
3.6.	Zarzut pierwszy (1) apelacji obrońcy oskarżonego D. B. adw. A. T. dotyczył naruszenia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

przepisów
postępowania
mającego wpływ na
treść
rozstrzygnięcia, a
mianowicie:

art. 4 kpk ,art. 7 kpk
w zw. z art. 410 kpk
polegającego na:

- bezzasadnym
odmówieniu wiary
wyjaśnieniom
oskarżonego D. B.
w zakresie, w jakim
przedstawił przebieg
zdarzeń opisanych
w akcie oskarżenia
i poczynienie w
tym zakresie ustaleń
faktycznych w
głównej mierze na
podstawie zeznań
J. J., które to
zeznania, składane
przez osobę
znajdującą się pod
znacznym wpływem
alkoholu zarówno w
dniu 15 stycznia
2019 roku, jak i
później, są niespójne
i wprost sprzeczne
z zebraniem w
sprawie materiałem
dowodowym i, jako
takie, nie powinny
w ogóle stanowić
podstawy do
czynienia w sprawie
ustaleń faktycznych,

- dowolnej, nie zaś
swobodnej, ocenie
zebranego w sprawie
materiału
dowodowego w
postaci nagrań z
PdOZ w P. z

dnia 15 stycznia 2019 r. skutkującej bezpodstawnym przyjęciem, że materiał dowodowy daje podstawy do przypisania oskarżonemu czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, w sytuacji, w której analiza ww. materiału dowodowego zgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego pozostawia niedające się usunąć wątpliwości, które zgodnie z dyspozycją art. 5§2 kpk należy rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego,

- bezzasadnym oparciu czynionych w sprawie ustaleń faktycznych na treści zeznań świadków: A. S. (2) i M. D. w sytuacji, w której ww. nie byli bezpośrednimi świadkami zdarzeń opisanych w akcie oskarżenia, zaś ich zeznania były wtórne wobec zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i opierały się na dokonywanej przez ww. świadków ocenie zachowań ujawnionych w toku oględzin nagrań z monitoringu (...) w

	P. - który to materiał sąd winien był ocenić samodzielnie, nie polegając w tym zakresie na ocenie dokonywanej przez ww. świadków.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut apelacji obrońcy oskarżonego D. B. naruszenia przepisów postępowania mającego wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie art. 4 kpk ,art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk jest częściowo zasadny, w szczególności odnośnie oceny zeznań pokrzywdzonego. Aktualne są rozważania sądu okręgowego zawarte w części 3.1 uzasadnienia.		
Wniosek		
Zarzut apelacji obrońcy oskarżonego D. B. naruszenia przepisów postępowania mającego wpływ na treść rozstrzygnięcia, a	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

<p>mianowicie art. 4 kpk ,art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk jest częściowo zasadny.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Skoro sąd okręgowy uznał za częściowo zasadny ww. zarzut apelacji obrońcy oskarżonego adw. A. T., to zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że wyeliminował z opisu czynu przypisanego oskarżonemu uderzenie pokrzywdzonego ręką w głowę podczas jego pobytu w toalecie około godziny 18:26 i użycie mu słówami wulgarnymi oraz przyjął, że podczas pierwszego kontaktu z pokrzywdzonym, przed godziną 16 oskarżony uderzył go raz prawą ręką w okolice tułowia, a nie w twarz, używając przy tym słów wulgarnych.</p>	
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE</p>	

UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Sąd okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że: a) uchylił rozstrzygnięcia zawarte w punktach od 2 do 4		

b) oskarżonego D. B. w miejsce zarzuconego mu w akcie oskarżenia czynu i przypisanego w punkcie 1 uznał za winnego tego, że w dniu 15 stycznia 2019 roku w Pomieszczeniu dla Osób Zatrzymanych Komendy Miejskiej Policji w P., woj. (...), będąc funkcjonariuszem Komendy Miejskiej Policji w P. i pełniąc służbę w (...) K. w P. przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że około godziny 15:49 , stojąc w drzwiach celi nr (...) bez powodu uderzył prawą ręką w okolice tułowia osadzonego J. J., używając przy tym słów wulgarnych, w wyniku czego naruszył nietykalność cielesną pozbawionego wolności pokrzywdzonego, czym działał na szkodę interesu prywatnego J. J.,

to jest przestępstwa wypełniającego dyspozycję art. 231§1 kk i art. 217§1 kk w zw. z art. 11§ 2 kk i na podstawie art 66 §1 i 2 kk w zw. z art. 67§1 kk

warunkowo umorzył postępowanie karne w stosunku do oskarżonego na okres próby 2 lat.

c) w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Zwięźle o powodach zmiany

Sąd rejonowy częściowo prawidłowo ustalił stan faktyczny w części dotyczącej zdarzenia, które miało miejsce w dniu 15 stycznia 2019 roku przed godziną 16 (około godziny 15:59) w Pomieszczeniu dla Osób Zatrzymanych Komendy Powiatowej Policji w P. w celi nr 2 z udziałem oskarżonego i pokrzywdzonego J. J.. Zdaniem sądu okręgowego doszło do naruszenia nietykalności cielesnej pokrzywdzonego przez oskarżonego, w ten sposób, że uderzył osadzonego w tej celi prawą ręką w okolice tułowia, używając przy tym słów wulgarnych. Aktualne są rozważania sądu okręgowego dotyczące tak

ustalonego stanu faktycznego zawarte w części 3.1 uzasadnienia. Zdaniem sądu okręgowego działanie oskarżonego polegające na uderzeniu ręką w okolice tułowia pokrzywdzonego wypełnia dyspozycję art. 231§1 kk i art. 217§1 kk w zw. z art. 11§ 2 kk. Sąd okręgowy zmienił kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu uznając, że swoim działaniem nie wypełnił on dyspozycji art. 247§1 kk. Zdaniem Sądu Najwyższego znęcanie się oznacza działanie albo zaniechanie polegające na umyślnym zadawaniu bólu fizycznego lub dolegliwych cierpień moralnych (psychicznych), powtarzających się albo jednorazowych, lecz intensywnych i rozciągniętych w czasie (wyr. SN z 8.2.1982 r., II KR 5/82, OSNPG 1982, Nr 8, poz. 114; wyr. SN z 24.10.2000 r., WA 37/00, Legalis; wyr. SA we Wrocławiu z 8.3.2012 r., II AKa 388/11, KZS 2012,

Nr 6, poz. 41). Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że od strony przedmiotowej pojęcie znęcania się oznacza zazwyczaj zachowanie złożone z jedno- lub wielorodzajowych pojedynczych czynności naruszających różne dobra i systematycznie powtarzających się (wyr. SN z 24.10.2000 r., WA 37/00, Legalis; post. SN z 11.12.2003 r., IV KK 49/03, KZS 2004, Nr 8, poz. 23). Wyjątkowo jednak za znęcanie można uznać postępowanie wprawdzie ograniczone do jednego zdarzenia, zwarte czasowo i miejscowo, lecz odznaczające się intensywnością w zadawaniu dolegliwości fizycznych lub psychicznych, a zwłaszcza złożone z wielu aktów wykonawczych dokonanych w krótkim czasie (wyr. SN z 30.8.1971 r., I KR 149/71, OSNPG 1971, Nr 12, poz. 238; uchw. SN z 9.6.1976 r., VI KZP 13/75, OSNKW 1976, Nr 7–8, poz. 86).

W realiach przedmiotowej sprawy jednorazowe uderzenie ręką w tułów pokrzywdzonego (nie powodujące żadnych śladów) nie można zakwalifikować jako przestępstwo znęcania się przez oskarżonego nad osadzonym do wytrzeźwienia J. J.. Zdaniem sądu okręgowego spełnione zostały przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania karnego w stosunku do D. B.. Aktualne są rozważania sądu okręgowego zawarte w części 3.5 uzasadnienia na temat okoliczności przemawiających za warunkowym umorzeniem postępowania karnego w stosunku do oskarżonego.

1.9. ***Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji***

1.1.7. ***Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia***

5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
S			
5.3.1.3.2.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwiąże o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Punkt 1 c wyroku sądu okręgowego	W związku z warunkowym umorzeniem postępowania karnego w stosunku do oskarżonego, sąd okręgowy na podstawie art. 67 §3 kk w zw. z art. 48 kk zasądził od oskarżonego D. B. na rzecz pokrzywdzonego J. J. nawiązkę w kwocie 500 złotych. Pokrzywdzony może na drodze procesu cywilnego dochodzić ewentualnego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku z popełnieniem na jego szkodę czynu	

	przypisanego oskarżonemu.	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Punkt 3 wyroku sądu okręgowego.	<p>O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze sąd okręgowy orzekł na podstawie art. 636 §1 kpk. Sąd okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 80 złotych opłaty za obie instancje zgodnie z art.10 ust.1 w zw. z art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) i kwotę 20 złotych zwrotu wydatków za postępowanie odwoławcze związanych z doręczeniem wezwań na rozprawę. Wysokość zasądzonej kwoty zwrotu wydatków wynika z §2 ust 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa</p>	

	w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013 r. poz.663).	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego D. B. -adw. A. (...)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skarżone jest ustalenie, że oskarżony dokonał przypisanego mu czynu przez sąd I instancji		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego D. B. -adw. B. T.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skarżone jest rozstrzygnięcie sądu I instancji uznające, że oskarżony dokonał przypisanego mu czynu w zaskarżonym wyroku.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana